

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 189

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 53

22 lipca 2010

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (Euratom) nr 647/2010 z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie pomocy finansowej Unii na likwidację bloków 1–4 elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii (program „Kozłoduj”) 9

DECYZJE

2010/405/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 12 lipca 2010 r. w sprawie upoważnienia do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji 12

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

2010/406/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 12 lipca 2010 r. dotycząca przydziału środków umorzonych z projektów w ramach dziewiątego i wcześniejszych europejskich funduszy rozwoju (EFR) w celu zaspokojenia potrzeb najbardziej potrzebującej ludności w Sudanie 14

2010/407/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie istnienia nadmiernego deficytu w Danii..... 15

2010/408/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie istnienia nadmiernego deficytu w Finlandii 17

2010/409/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 19 lipca 2010 r. w sprawie wspólnych wymagań bezpieczeństwa, o których mowa w art. 7 dyrektywy 2004/49/WE (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 4889) ⁽¹⁾ 19

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 388/2010/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Ukrainie (Dz.U. L 179 z 14.7.2010) 28

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2010/45/UE

z dnia 13 lipca 2010 r.

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ określono warunki i przepisy dotyczące faktur w zakresie podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „VAT”). Zgodnie z art. 237 tej dyrektywy Komisja przedłożyła sprawozdanie przedstawiające w świetle osiągnięć technicznych niektóre trudności dotyczące fakturowania elektronicznego i określające ponadto pewne inne dziedziny, w których przepisy dotyczące VAT powinny zostać uproszczone, aby poprawić funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

(2) Aby umożliwić państwom członkowskim kontrolę towarów przemieszczanych czasowo z jednego państwa członkowskiego do drugiego, prowadzona ewidencja powinna być wystarczająco szczegółowa; należy zatem sprecyzować, że w ewidencji tej muszą znaleźć się szczegółowe informacje dotyczące wyceny towarów przemieszczanych czasowo między państwami członkowskimi. Ponadto przewóz towarów do innego państwa członkowskiego w celu wyceny nie powinien być traktowany jako dostawa towarów do celów VAT.

(3) Przepisy dotyczące wymagalności VAT w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowych dostaw towarów i transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów należy doprecyzować, aby zapewnić jednolitość danych zawartych w informacjach podsumowujących i terminowość wymiany danych za pomocą tych informacji podsumowujących. Ponadto w przypadku ciągłych dostaw towarów z jednego państwa członkowskiego do drugiego, które obejmują okres dłuższy niż jeden miesiąc kalendarzowy, dostawy te należy uznawać za dokonane na koniec każdego miesiąca kalendarzowego.

(4) Aby pomóc małym i średnim przedsiębiorstwom, które mają trudności z płaceniem VAT właściwemu organowi przed otrzymaniem zapłaty od nabywców lub usługobiorców, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia systemu rozliczania VAT przy użyciu metody kasowej, która pozwala dostawcy lub usługodawcy na wpłacenie VAT właściwemu organowi po otrzymaniu zapłaty za dostawę towaru lub usługę oraz która ustanawia jego prawo do odliczenia w momencie zapłaty za dostawę towaru lub usługę. Powinno to umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie fakultatywnej metody kasowej, która nie ma negatywnego wpływu na przepływ pieniężny związany z ich wpływami z VAT.

(5) Aby zapewnić przedsiębiorcom pewność prawa w odniesieniu do ich zobowiązań dotyczących fakturowania, należy wyraźnie określić państwo członkowskie, którego przepisy dotyczące fakturowania mają zastosowanie.

(6) Z myślą o poprawie funkcjonowania rynku wewnętrznego należy narzucić zharmonizowany termin wystawienia faktury w odniesieniu do niektórych transakcji transgranicznych.

(7) Aby umożliwić lepszą kontrolę podatkową, zapewnić bardziej jednolite traktowanie transakcji transgranicznych i krajowych oraz wspierać upowszechnianie fakturowania elektronicznego, należy zmienić niektóre wymogi dotyczące danych, które powinny być podane na fakturze.

(¹) Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

- (8) Ponieważ fakturowanie elektroniczne może pomóc przedsiębiorcom obniżyć koszty i zwiększyć konkurencyjność, należy zmienić aktualne wymogi VAT dotyczące fakturowania elektronicznego po to, by zlikwidować istniejące obciążenia i przeszkody. Faktury papierowe i elektroniczne powinny być traktowane równo, a obciążenie administracyjne związane z fakturowaniem papierowym nie powinno się zwiększyć.
- (9) Równe traktowanie powinno mieć również zastosowanie do kompetencji organów podatkowych. Ich uprawnienia kontrolne oraz prawa i obowiązki podatników powinny mieć zastosowanie w równym stopniu, niezależnie od tego, czy podatnik wybierze wystawianie faktur papierowych czy faktur elektronicznych.
- (10) Faktury muszą odzwierciedlać faktyczne transakcje, dlatego należy zapewnić ich autentyczność, integralność i czytelność. Kontrole biznesowe można wykorzystywać do ustalenia wiarygodnych ścieżek audytu między fakturami a transakcjami, zapewniając tym samym, że każda faktura (czy to w formie papierowej, czy też elektronicznej) spełnia te wymogi.
- (11) Autentyczność i integralność faktur elektronicznych można również zapewnić za pomocą wykorzystania niektórych istniejących technologii, takich jak elektroniczna wymiana danych (EDI) i zaawansowane podpisy elektroniczne. Ponieważ jednak istnieją również inne technologie, nie należy wymagać od podatników stosowania żadnej szczególnej technologii fakturowania elektronicznego.
- (12) Należy sprecyzować, że w przypadku gdy podatnik przechowuje wystawione przez siebie lub otrzymane faktury w trybie *on-line*, państwo członkowskie, w którym należy podatek, powinno mieć, podobnie jak państwo członkowskie, w którym dany podatnik ma siedzibę, prawo dostępu do tych faktur do celów kontrolnych.
- (13) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie uproszczenie, modernizacja i harmonizacja przepisów dotyczących faktur VAT, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, a możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (14) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania dla ich własnych celów i w interesie Unii, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej.

- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2006/112/WE

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 17 ust. 2 lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) świadczenia usługi wykonanej na rzecz podatnika i obejmującej wycenę danych towarów lub dotyczące ich prace, fizycznie wykonane na terytorium państwa członkowskiego zakończenia wysyłki lub transportu towarów, pod warunkiem że towary te, po dokonaniu ich wyceny lub wykonaniu dotyczących ich prac, zostaną odesłane z powrotem do tego podatnika w państwie członkowskim, z którego zostały pierwotnie wysłane lub przetransportowane;”;

- 2) art. 64 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dostawy towarów wykonywane w sposób ciągły przez okres dłuższy niż jeden miesiąc kalendarzowy, które są wysyłane lub transportowane do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu tych towarów i które dostarczane są ze zwolnieniem z VAT lub które przemieszczane są ze zwolnieniem z VAT do innego państwa członkowskiego przez podatnika do celów działalności jego przedsiębiorstwa, zgodnie z warunkami określonymi w art. 138, uważa się za dokonane po upływie każdego miesiąca kalendarzowego do czasu zakończenia dostawy towarów.

Świadczenie usług, w odniesieniu do których usługobiorca zobowiązany jest do zapłaty VAT zgodnie z art. 196, a które są wykonywane w sposób ciągły przez okres dłuższy niż jeden rok i nie są związane z wpłatą zaliczki lub płatnościami w tym okresie, uważa się za dokonane z upływem każdego roku kalendarzowego do czasu zakończenia świadczenia usług.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że w niektórych przypadkach, innych niż określone w akapicie pierwszym i drugim, dostawy towarów lub świadczenie usług dokonywane w sposób ciągły przez pewien okres, uważa się za dokonane z upływem okresów nie dłuższych niż jeden rok.”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

- 3) art. 66 akapit pierwszy lit. c) i art. 66 akapit drugi otrzymują brzmienie:

„c) jeżeli faktura nie została wystawiona lub została wystawiona z opóźnieniem, w określonym terminie nie później niż z upływem terminu wystawienia faktury ustalonego przez państwa członkowskie na mocy art. 222 akapit drugi lub, jeżeli państwo członkowskie nie ustaliło takiego terminu – w określonym terminie od daty zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.

Odstępstwo przewidziane w akapicie pierwszym nie ma jednak zastosowania do świadczenia usług, w odniesieniu do których usługobiorca jest zobowiązany do zapłaty VAT zgodnie z art. 196 i do dostaw lub przemieszczeń towarów, o których mowa w art. 67.”;

- 4) art. 67 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 67

W przypadku gdy, na warunkach przewidzianych w art. 138, towary wysyłane lub transportowane do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, dostarczane są ze zwolnieniem z VAT, lub gdy towary są przemieszczane ze zwolnieniem z VAT do innego państwa członkowskiego przez podatnika do celów działalności jego przedsiębiorstwa, VAT staje się wymagalny z chwilą wystawienia faktury lub, jeżeli przed tym dniem nie wystawiono faktury, z upływem terminu, o którym mowa w art. 222 akapit pierwszy.

Art. 64 ust. 1, art. 64 ust. 2 akapit trzeci i art. 65 nie mają zastosowania do dostaw i przemieszczeń towarów, o których mowa w akapicie pierwszym.”;

- 5) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 69

W przypadku wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów VAT staje się wymagalny z chwilą wystawienia faktury, lub jeżeli przed tym dniem nie wystawiono faktury, z upływem terminu, o którym mowa w art. 222 akapit pierwszy.”;

- 6) art. 91 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zezwalają na to, by zamiast tego zastosować ostatni kurs wymiany opublikowany przez Europejski Bank Centralny w momencie, w którym podatek staje się wymagalny. W przypadku walut innych niż euro przelicza się je z zastosowaniem kursu wymiany każdej z nich względem euro. Państwa członkowskie mogą wymagać, by podatnik powiadomił je o korzystaniu z tej możliwości.

W odniesieniu do niektórych transakcji, o których mowa w akapicie pierwszym, lub niektórych kategorii podatników państwa członkowskie mogą jednak stosować kurs

wymiany ustalony zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego obowiązującymi w zakresie obliczania wartości celnej.”;

- 7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 167a

Państwa członkowskie mogą postanowić w ramach fakultatywnego systemu, że prawo do odliczenia przysługujące podatnikowi, którego VAT staje się wymagalny wyłącznie zgodnie z art. 66 lit. b), zostaje odroczone do czasu zapłaty VAT od dostarczonych mu towarów lub wykonanych na jego rzecz usług swemu dostawcy lub usługodawcy.

Państwa członkowskie stosujące system fakultatywny, o którym mowa w akapicie pierwszym, ustalają dla podatników korzystających z tego systemu na ich terytorium próg na podstawie rocznego obrotu podatnika, obliczony zgodnie z art. 288. Proóg ten nie może przekroczyć 500 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej. Państwa członkowskie mogą podnieść ten próg do 2 000 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. VAT. Wymóg zasięgnięcia opinii Komitetu ds. VAT nie dotyczy jednak państw członkowskich, które w dniu 31 grudnia 2012 r. stosowały próg przekraczający 500 000 EUR lub równowartość tej kwoty w walucie krajowej.

Państwa członkowskie przekazują Komitetowi ds. VAT informacje na temat krajowych środków ustawodawczych przyjętych na mocy akapitu pierwszego.”;

- 8) w art. 178 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w celu dokonania odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. a), w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług, musi posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–6;”;

- b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w celu dokonania odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. c), w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, musi uwzględnić w deklaracji VAT przewidzianej w art. 250 wszystkie dane niezbędne do obliczenia VAT należnego z tytułu dokonanych przez niego wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów oraz posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–5;”;

- 9) art. 181 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 181

Państwa członkowskie mogą zezwolić podatnikowi, który nie posiada faktury sporządzonej zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–5, na dokonanie odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. c), w odniesieniu do dokonanych przez niego wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów.”;

10) art. 197 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) faktura wystawiona przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim odbiorcy towarów została sporządzona zgodnie z rozdziałem 3 sekcje 3–5.”;

11) art. 217 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 217

Do celów niniejszej dyrektywy »faktura elektroniczna« oznacza fakturę zawierającą informacje wymagane w niniejszej dyrektywie, wystawioną i otrzymaną w dowolnym formacie elektronicznym.”;

12) w tytule XI rozdział 3 sekcja 3 dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 219a

Bez uszczerbku dla art. 244–248 zastosowanie ma, co następuje:

1) Fakturowanie podlega przepisom mającym zastosowanie w państwie członkowskim uznawanym za państwo dostawy towarów lub wykonania usług zgodnie z przepisami tytułu V.

2) W drodze odstępstwa od pkt 1 fakturowanie podlega przepisom mającym zastosowanie w państwie członkowskim, w którym dostawca lub usługodawca ma siedzibę działalności gospodarczej lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego wykonywana jest dostawa towaru lub świadczona usługa, albo, w przypadku braku takiej siedziby lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, w państwie członkowskim, w którym dostawca lub usługodawca ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykle miejsce pobytu, w przypadku gdy:

a) dostawca lub usługodawca nie ma siedziby w państwie członkowskim uznawanym za państwo dostawy towarów lub wykonania usług, zgodnie z przepisami tytułu V, lub gdy jego przedsiębiorstwo w tym państwie członkowskim nie uczestniczy w tej transakcji dostawy towarów lub świadczenia usług w rozumieniu art. 192a, a osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest osoba, której dostarczane są towary lub na rzecz której świadczone są usługi.

Jednak w przypadku gdy fakturę wystawia nabywca lub usługobiorca (samofakturowanie), stosuje się pkt 1;

b) uznaje się, że dostawa towarów lub świadczenie usług nie odbywają się wewnątrz Wspólnoty, zgodnie z przepisami tytułu V.”;

13) art. 220 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 220

1. Każdy podatnik upewnia się, że faktura została wystawiona przez niego, nabywcę lub usługobiorcę, lub w jego

imieniu i na jego rzecz, przez osobę trzecią, w następujących przypadkach:

1) dostaw towarów lub świadczenia usług dokonywanych przez niego na rzecz innego podatnika lub na rzecz osoby prawnej niebędącej podatnikiem;

2) dostaw towarów, o których mowa w art. 33;

3) dostaw towarów dokonanych na warunkach przewidzianych w art. 138;

4) wszelkich zaliczek wpłaconych na jego rzecz przed dokonaniem jednej z dostaw towarów, o których mowa w pkt 1 i 2;

5) wszelkich zaliczek wpłaconych na jego rzecz przez innego podatnika lub przez osobę prawną niebędącą podatnikiem przed zakończeniem świadczenia usług.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 i bez uszczerbku dla art. 221 ust. 2 nie wymaga się wystawienia faktury w odniesieniu do świadczenia usług zwolnionych na mocy art. 135 ust. 1 lit. a)–g).”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 220a

1. Państwa członkowskie umożliwiają podatnikom wystawienie faktury uproszczonej w każdym z następujących przypadków:

a) kiedy kwota faktury nie przekracza 100 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie krajowej;

b) kiedy wystawiona faktura jest dokumentem lub notą uważaną za fakturę na mocy art. 219.

2. Państwa członkowskie nie zezwalają podatnikom na wystawienie faktury uproszczonej, w przypadku gdy wystawienie faktury wymagane jest na mocy art. 220 ust. 1 pkt 2 i 3 lub gdy podlegającą opodatkowaniu dostawę towarów lub świadczenie usług wykonuje podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim, w którym należy VAT, lub podatnik, którego przedsiębiorstwo w tym państwie członkowskim nie uczestniczy w tej transakcji dostawy towarów lub świadczenia usług w rozumieniu art. 192a, a osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest osoba, której dostarczane są towary lub na rzecz której świadczono są usługi.”;

15) art. 221, 222, 223, 224 i 225 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 221

1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać podatników do wystawienia faktury uwzględniającej dane wymagane na mocy art. 226 lub 226b za dostawy towarów lub świadczenie usług inne niż dostawy lub świadczenie, o których mowa w art. 220 ust. 1.

2. Państwa członkowskie mogą zobowiązać podatników mających siedzibę działalności gospodarczej na ich terytorium lub mających na ich terytorium stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego wykonywane są dostawy towarów lub świadczenie usług, do wystawienia faktury zawierającej dane wymagane w art. 226 lub 226b w odniesieniu do świadczenia usług zwolnionych na mocy art. 135 ust. 1 lit. a)–g), które ci podatnicy wykonali na ich terytorium lub poza Wspólnotą.

3. Państwa członkowskie mogą zwolnić podatników z obowiązku przewidzianego w art. 220 ust. 1 lub art. 220a dotyczącego wystawienia faktury za dostawy towarów lub świadczenie usług, które wykonali oni na ich terytorium i które są zwolnione, z prawem do odliczenia VAT zapłaconego na poprzednim etapie lub bez tego prawa, zgodnie z art. 110 i 111, art. 125 ust. 1, art. 127, art. 128 ust. 1, art. 132, art. 135 ust. 1 lit. h)–l), art. 136, 371, 375, 376 i 377, art. 378 ust. 2, art. 379 ust. 2 i art. 380–390b.

Artykuł 222

W odniesieniu do dostaw towarów zrealizowanych na warunkach określonych w art. 138 lub świadczenia usług, za które VAT jest płatny przez usługobiorcę na mocy art. 196, faktura wystawiana jest nie później niż piętnastego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.

W odniesieniu do innych dostaw towarów lub świadczenia usług państwa członkowskie mogą określać terminy, w których podatnicy muszą wystawić faktury.

Artykuł 223

Państwa członkowskie zezwalają podatnikom na wystawienie faktur zbiorczych zawierających dane obejmujące kilka odrębnych dostaw towarów lub transakcji świadczenia usług, pod warunkiem że VAT od dostaw towarów lub transakcji świadczenia usług wymienionych na fakturze zbiorczej staje się wymagalny w ciągu tego samego miesiąca kalendarzowego.

Bez uszczerbku dla art. 222 państwa członkowskie mogą zezwolić na to, by w fakturach zbiorczych uwzględniano dostawy towarów lub transakcje świadczenia usług, za które VAT stał się wymagalny w okresie dłuższym niż jeden miesiąc kalendarzowy.

Artykuł 224

Faktury mogą być wystawiane przez nabywcę lub usługobiorcę w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług dokonywanych na ich rzecz przez podatnika, w przypadku gdy istnieje wcześniejsze porozumienie między tymi dwiema stronami i pod warunkiem, że istnieje określona procedura zatwierdzania poszczególnych faktur przez podatnika dokonującego dostawy towarów lub świadczącego usługi. Państwo członkowskie może wymagać, aby takie faktury były wystawiane w imieniu i na rzecz podatnika.

Artykuł 225

Państwa członkowskie mogą zobowiązać podatników do spełnienia szczególnych warunków, w przypadku gdy osoba trzecia albo nabywca lub usługobiorca wystawiający fakturę ma siedzibę w państwie, w stosunkach z którym nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE (*) i rozporządzeniu (WE) nr 1798/2003 (**)

(*) Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).

(**) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 264 z 15.10.2003, s. 1).;

16) w art. 226 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(7a) w przypadku gdy VAT staje się wymagalny w momencie otrzymania zapłaty zgodnie z art. 66 lit. b), a prawo do odliczenia powstaje w momencie, gdy podatek podlegający odliczeniu staje się wymagalny – wyrazy »metoda kasowa«;”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(10a) w przypadku gdy zamiast dostawcy lub usługodawcy fakturę wystawia nabywca lub usługobiorca – wyraz »samofakturowanie«;”;

c) pkt (11) otrzymuje brzmienie:

„(11) w przypadku zwolnienia – odesłanie do mającego zastosowanie przepisu niniejszej dyrektywy lub do odpowiedniego przepisu krajowego lub każde inne odesłanie wskazujące na to, że dostawa towarów lub świadczenie usług są korzysta ze zwolnienia;”;

d) dodaje się punkt w brzmieniu:

„(11a) w przypadku gdy nabywca lub usługobiorca są zobowiązani do zapłaty VAT – wyrazy »odwrotne obciążenie«;”;

e) pkt (13) i (14) otrzymują brzmienie:

„(13) w przypadku stosowania procedury marży dla biur podróży – wyrazy »procedura marży dla biur podróży«;”;

(14) w przypadku stosowania jednej z procedur szczególnych mających zastosowanie do towarów używanych, dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków – odpowiednio, wyrazy »procedura marży – towary używane«; »procedura marży – dzieła sztuki« lub »procedura marży – przedmioty kolekcjonerskie i antyki«;”;

17) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 226a

W przypadku gdy fakturę wystawia podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim, w którym podatek jest należny, lub podatnik, którego przedsiębiorstwo w tym państwie członkowskim nie uczestniczy w transakcji dostawy towarów lub świadczenia usług w rozumieniu art. 192a, i realizujący dostawę towarów lub świadczenie usług na rzecz nabywcy lub usługobiorcy, którzy są zobowiązani do zapłaty VAT, podatnik może pominąć dane, o których mowa w art. 226 pkt (8), (9) i (10), i zamiast tego – odnosząc się do ilości lub zakresu dostarczonych towarów lub wykonanych usług oraz do ich rodzaju – podać podstawę opodatkowania tych towarów lub usług.

Artykuł 226b

Jeżeli chodzi o faktury uproszczone wystawione zgodnie z art. 220a i art. 221 ust. 1 i 2, państwa członkowskie nakładają obowiązek umieszczenia na nich co najmniej następujących danych:

- a) daty wystawienia faktury;
- b) danych identyfikacyjnych podatnika dokonującego dostawy towarów lub świadczącego usługi;
- c) danych określających rodzaj dostarczonych towarów lub wykonanych usług;
- d) należnego VAT lub danych potrzebnych do jego obliczenia;
- e) w przypadku gdy wystawiona faktura jest dokumentem lub notą uznaną za fakturę na mocy art. 219, wyrażonego i jednoznacznego odniesienia do tej faktury pierwotnej oraz konkretnych danych, które ulegają zmianie.

Państwa członkowskie nie mogą wymagać umieszczania na fakturach innych danych niż dane, o których mowa w art. 226, 227 i 230.”;

18) skreśla się art. 228;

19) art. 230 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 230

Kwoty wykazywane na fakturze mogą być wyrażone w dowolnej walucie, pod warunkiem że kwota VAT należnego lub korygowanego wyrażona jest w walucie krajowej państwa członkowskiego, przy zastosowaniu mechanizmu przeliczeniowego przewidzianego w art. 91.”;

20) skreśla się art. 231;

21) w tytule XI rozdział 3 nagłówek sekcji 5 otrzymuje brzmienie:

„Faktury papierowe i faktury elektroniczne”;

22) art. 232 i 233 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 232

Stosowanie faktury elektronicznej podlega akceptacji odbiorcy.

Artykuł 233

1. Autentyczność pochodzenia, integralność treści i czytelność faktury, niezależnie od tego, czy wystawiono ją w formie papierowej czy elektronicznej, zapewnia się od momentu wystawienia faktury aż do końca okresu jej przechowywania.

Każdy podatnik określa sposób zapewnienia autentyczności pochodzenia, integralności treści i czytelności faktury. Można to zapewnić za pomocą dowolnych kontroli biznesowych, które ustalają wiarygodną ścieżkę audytu między fakturą a dostawą towarów lub świadczeniem usług.

»Autentyczność pochodzenia« oznacza pewność co do tożsamości dostawcy lub usługodawcy albo wystawcy faktury.

»Integralność treści« oznacza, że w fakturze nie zmieniono danych wymaganych na mocy niniejszej dyrektywy.

2. Poza wykorzystaniem rodzajów kontroli biznesowej opisanych w ust. 1 poniżej przedstawiono przykłady technologii zapewniających autentyczność pochodzenia i integralność treści faktury elektronicznej:

a) zaawansowany podpis elektroniczny w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 1999/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (*), na podstawie certyfikatu kwalifikowanego i utworzony za pomocą bezpiecznego urządzenia służącego do składania podpisów, w rozumieniu art. 2 pkt 6 i 10 dyrektywy 1999/93/WE;

b) elektroniczna wymiana danych (EDI) zgodnie z definicją zawartą w art. 2 załącznika 1 do zalecenia Komisji 1994/820/WE z dnia 19 października 1994 r. dotyczącego aspektów prawnych elektronicznej wymiany danych (**), w przypadku gdy porozumienie dotyczące takiej wymiany przewiduje stosowanie procedur gwarantujących autentyczność pochodzenia i integralność danych.

(*) Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12.

(**) Dz.U. L 338 z 28.12.1994, s. 98.”;

23) skreśla się art. 234;

24) art. 235, 236 i 237 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 235

Państwa członkowskie mogą określić szczególne warunki dla faktur elektronicznych wystawianych w odniesieniu do towarów dostarczanych lub usług świadczonych na ich terytorium z państwa, w stosunkach z którym nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE i rozporządzeniu (WE) nr 1798/2003.

Artykuł 236

W przypadku przesyłania lub udostępniania temu samemu odbiorcy partii zawierających kilka faktur elektronicznych dane wspólne dla poszczególnych faktur mogą zostać podane tylko raz, o ile dla każdej faktury są dostępne wszystkie informacje.

Artykuł 237

Nie później niż do dnia 31 grudnia 2016 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ogólne sprawozdanie oparte na niezależnej analizie ekonomicznej, oceniające oddziaływanie przepisów dotyczących fakturowania mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r., a zwłaszcza stopień, w jakim skutecznie doprowadziły one do zmniejszenia obciążeń administracyjnych ponoszonych przez przedsiębiorstwa; sprawozdaniu temu towarzyszy w razie konieczności odpowiedni wniosek w sprawie zmiany stosownych przepisów.”;

25) w art. 238 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Po konsultacji z Komitetem ds. VAT i na warunkach przez siebie określonych państwa członkowskie mogą postanowić, że faktury dotyczące dostaw towarów lub świadczenia usług zawierają wyłącznie dane wymagane w art. 226b w następujących przypadkach:

- a) gdy kwota faktury jest wyższa niż 100 EUR, ale nie wyższa niż 400 EUR lub równowartość tych kwot w walucie krajowej;
- b) gdy praktyki handlowe lub administracyjne stosowane w danym sektorze działalności gospodarczej lub techniczne warunki wystawiania faktur szczególnie utrudniają spełnienie wszystkich wymogów, o których mowa w art. 226 lub 230.”;

b) skreśla się ust. 2;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uproszczenia przewidziane w ust. 1 nie są stosowane w sytuacji, gdy istnieje wymóg wystawienia faktur na mocy art. 220 ust. 1 pkt 2 i 3 lub gdy podlegającą opodatkowaniu dostawę towarów lub świadczenie usług wykonuje podatnik niemający siedziby w państwie członkowskim, w którym należny jest VAT, lub podatnik, którego przedsiębiorstwo w tym państwie członkowskim nie uczestniczy w dostawie towarów lub świadczeniu usług w rozumieniu art. 192a,

a osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest osoba, której dostarczane są towary lub na rzecz której świadczone są usługi.”;

26) art. 243 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 243

1. Każdy podatnik prowadzi ewidencję towarów wysłanych lub transportowanych przez niego lub na jego rzecz do miejsca przeznaczenia znajdującego się poza terytorium państwa członkowskiego rozpoczęcia wysyłki lub transportu, ale na terytorium Wspólnoty, na potrzeby transakcji obejmujących wycenę tych towarów, dotyczące ich prace lub ich czasowe używanie, o których mowa w art. 17 ust. 2 lit. f), g) i h).

2. Każdy podatnik prowadzi ewidencję księgową w sposób wystarczająco szczegółowy, aby umożliwić identyfikację towarów wysłanych do niego z innego państwa członkowskiego przez lub na rzecz podatnika zidentyfikowanego do celów VAT w tym innym państwie członkowskim, a służących świadczeniu usług polegających na wycenie tych towarów lub usługach na tych towarach.”;

27) skreśla się art. 246;

28) art. 247 ust. 2 i 3 otrzymuje brzmienie:

„2. Aby zapewnić spełnienie wymogów, o których mowa w art. 233, państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 1, może wymagać przechowywania faktur w oryginalnej postaci, w jakiej zostały przesłane lub udostępnione, zarówno w formie papierowej, jak i elektronicznej. W przypadku przechowywania faktur za pomocą środków elektronicznych, państwo członkowskie może także wymagać, by za pomocą środków elektronicznych przechowywane były również dane gwarantujące autentyczność pochodzenia i integralność treści faktur, zgodnie z art. 233.

3. Państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 1, może określić szczególne warunki zabraniające przechowywania faktur lub ograniczające ich przechowywanie w państwie, w stosunkach z którym nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE i rozporządzeniu (WE) nr 1798/2003 lub dotyczący prawa dostępu, o którym mowa w art. 249, do danych za pomocą środków elektronicznych, do ich pobierania i wykorzystywania.”;

29) w tytule XI rozdział 4 sekcja 3 dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 248a

Do celów kontrolnych i jeżeli chodzi o faktury dotyczące dostaw towarów lub świadczenia usług dokonanych na ich terytorium oraz faktur otrzymanych przez podatników mających siedzibę na ich terytorium, państwa członkowskie mogą – w odniesieniu do niektórych podatników lub w niektórych przypadkach – wymagać tłumaczenia faktur na swoje języki urzędowe. Państwa członkowskie nie mogą jednak nałożyć ogólnego obowiązku tłumaczenia faktur.”;

30) art. 249 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 249

Do celów kontrolnych, w przypadku gdy podatnik przechowuje – za pomocą środków elektronicznych gwarantujących dostęp w trybie *on-line* do stosownych danych – faktury, które wystawia lub otrzymuje, właściwym organom państwa członkowskiego, w którym podatnik ma siedzibę, oraz, jeżeli VAT jest należny w innym państwie członkowskim, właściwym organom tego państwa członkowskiego, przysługuje prawo dostępu do tych faktur, do ich pobierania i wykorzystywania.”;

31) art. 272 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nie mogą zwolnić podatników, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), z obowiązków dotyczących wystawiania faktur przewidzianych w rozdziale 3 sekcje 3–6 i w rozdziale 4 sekcja 3.”.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, nie później niż do dnia 31 grudnia 2012 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2013 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2010 r.

W imieniu Rady

D. REYNERS

Przewodniczący

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (EURATOM) NR 647/2010

z dnia 13 lipca 2010 r.

w sprawie pomocy finansowej Unii na likwidację bloków 1–4 elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii (program „Kozłoduj”)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 203,

uwzględniając wniosek Bułgarii o dalsze finansowanie,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podczas negocjacji w roku 2005 Bułgaria zobowiązała się do zamknięcia bloków 1 i 2 oraz bloków 3 i 4 elektrowni jądrowej Kozłoduj w terminie, odpowiednio, do dnia 31 grudnia 2002 r. i do dnia 31 grudnia 2006 r. oraz, w dalszej kolejności, do ich likwidacji. Unia Europejska wyraziła gotowość do kontynuowania pomocy finansowej do roku 2009 jako rozszerzenie pomocy przedakcesyjnej zaplanowanej w ramach programu Phare jako wsparcie dla działań Bułgarii w zakresie likwidacji instalacji jądrowych.
- (2) W związku z zobowiązaniem Bułgarii do zamknięcia bloków 3 i 4 elektrowni jądrowej Kozłoduj, art. 30 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii (zwanego dalej „Aktem przystąpienia z 2005 r.”) ustanowił program pomocowy (zwany dalej „programem Kozłoduj”) z budżetem na lata 2007–2009 wynoszącym 210 mln EUR. Program ten obejmował pomoc na pokrycie utraty zdolności wytwórczych będącej skutkiem zamknięcia elektrowni jądrowej Kozłoduj.
- (3) Kilka lat temu zostały utworzone międzynarodowe fundusze wspierania likwidacji elektrowni jądrowych administrowane przez Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOR). Fundusze te są finansowane przede wszystkim ze środków Unii.

- (4) Unia uznaje starania i dobre rezultaty Bułgarii uzyskane w trakcie etapu przygotowania likwidacji w ramach programu „Kozłoduj” przy wykorzystaniu środków finansowych Unii udostępnionych do roku 2009, a także konieczność dalszego wsparcia finansowego po roku 2009, aby umożliwić dalsze postępy w zakresie rzeczywistych czynności demontażowych zgodnie z Aktem przystąpienia z 2005 r. i przy zachowaniu najwyższych standardów bezpieczeństwa.
- (5) Ponadto istotne jest wykorzystanie własnych zasobów elektrowni jądrowej Kozłoduj, ponieważ zwiększa to dostępność niezbędnej wiedzy specjalistycznej, podnosi poziom *know-how* i umiejętności, a jednocześnie – poprzez ciągłość zatrudnienia załogi zamkniętej elektrowni – łagodzi społeczne i ekonomiczne skutki wcześniejszego zamknięcia. Kontynuacja wsparcia finansowego jest zatem istotna dla utrzymania wymaganych standardów bezpieczeństwa, zdrowia i ochrony środowiska.
- (6) Unia uznaje również konieczność wsparcia finansowego w celu uzyskania dalszych postępów w realizacji środków łagodzących w sektorze energetycznym ze względu na zakres utraty zdolności wytwórczej na skutek zamknięcia bloków jądrowych oraz jej wpływ na bezpieczeństwo dostaw w regionie.
- (7) Unia uznaje potrzebę łagodzenia skutków większych szkód dla środowiska i zwiększonych emisji spowodowanych tym, że utracone zdolności wytwórcze będą musiały być skompensowane przede wszystkim intensywniejszym wykorzystywaniem elektrowni opalanych węglem brunatnym.
- (8) W związku z tym na finansowanie likwidacji elektrowni jądrowej Kozłoduj w latach 2010–2013 powinna zostać przewidziana kwota 300 mln EUR w budżecie ogólnym Unii.
- (9) Środki finansowe z budżetu ogólnego Unii przyznawane na likwidację nie powinny prowadzić do zakłóceń konkurencji wobec zakładów energetycznych na unijnym rynku energii. Środki te powinny również być wykorzystywane na finansowanie działań w dziedzinie efektywnego wykorzystywania oraz oszczędzania energii, zgodnych z dorobkiem prawnym Unii i zasadami funkcjonowania wspólnego europejskiego rynku energii.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 20 maja 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

- (10) Pomoc finansowa powinna być nadal udostępniana w postaci wkładu wnoszonego przez Unię do Międzynarodowego Funduszu Wspierania Likwidacji Elektrowni Kozłoduj zarządzanego przez EBOR.
- (11) Zadania EBOR obejmują zarządzanie środkami publicznymi przyznanymi na programy likwidacji tych jądrowych bloków energetycznych, które są przedmiotem porozumień o zamknięciu przyjętych w ramach przystąpienia do Unii. EBOR nadzoruje zarządzanie finansowe tymi programami, tak aby środki publiczne były wykorzystywane optymalnie. Ponadto EBOR wykonuje zadania budżetowe powierzone mu przez Komisję, zgodnie z wymogami rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ („rozporządzenie finansowe”).
- (12) Aby zapewnić jak największą z możliwych skuteczność działania i zminimalizować ewentualne konsekwencje środowiskowe, likwidacja bloków 1–4 elektrowni jądrowej Kozłoduj powinna być przeprowadzona z wykorzystaniem najlepszej dostępnej fachowej wiedzy technicznej oraz z należyтым uwzględnieniem charakteru i specyfikacji technicznych bloków, które zostaną zamknięte.
- (13) Likwidacja elektrowni jądrowej Kozłoduj zostanie przeprowadzona zgodnie z prawodawstwem w dziedzinie środowiska, w szczególności z dyrektywą Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽²⁾.
- (14) W odniesieniu do przydzielonych środków należy przestrzegać zasad gospodarności, skuteczności i efektywności poprzez ocenę i kontrolę wykonania zadań uprzednio finansowanych programów.
- (15) Finansowa kwota odniesienia w rozumieniu pkt 38 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ powinna zostać przewidziana w niniejszym rozporządzeniu na cały okres trwania programu „Kozłoduj”, nie naruszając kompetencji władzy budżetowej określonych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (16) W przyjmowaniu środków koniecznych do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia Komisję powinien wspomagać komitet utworzony na mocy rozporządzenia Rady (Euratom) nr 549/2007 ⁽⁴⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia program (zwany dalej programem „Kozłoduj”) określający szczegółowe zasady realizacji wkładu finansowego Unii dotyczącego dalszych etapów likwidacji bloków 1–4 elektrowni jądrowej Kozłoduj w Bułgarii oraz konsekwencji ich wczesnego zamknięcia w odniesieniu do środowiska, gospodarki i bezpieczeństwa dostaw w regionie.

Artykuł 2

Wkład Unii do programu „Kozłoduj” zostaje przyznany, aby udzielić wsparcia finansowego na rzecz:

- środków związanych z likwidacją elektrowni jądrowej Kozłoduj,
- środków mających na celu poprawę stanu środowiska zgodnych z dorobkiem prawnym Unii oraz na rzecz modernizacji konwencjonalnych zdolności wytwórczych, które mają zastąpić zdolności wytwórcze czterech reaktorów elektrowni jądrowej Kozłoduj, oraz
- innych środków wynikających z decyzji o zamknięciu i likwidacji tej elektrowni, które przyczyniają się do niezbędnej restrukturyzacji, poprawy stanu środowiska oraz modernizacji sektorów wytwarzania, przesyłu i dystrybucji energii w Bułgarii, a także poprawy bezpieczeństwa dostaw energii i efektywności energetycznej w Bułgarii.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia przeznaczona na realizację programu „Kozłoduj” w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. wynosi 300 mln EUR.
2. Roczne kwoty środków zatwierdzane są przez władzę budżetową w granicach ram finansowych.
3. W okresie między dniem 1 stycznia 2010 r. a dniem 31 grudnia 2013 r. kwota środków przyznanых na program „Kozłoduj” może zostać skorygowana, aby uwzględnić postępy odnotowane w realizacji programu i zapewnić, by planowanie i przyznawanie środków oparte było na rzeczywistych potrzebach płatniczych i możliwościach wykorzystania środków.

Artykuł 4

W nawiązaniu do szczegółowych postanowień Aktu przystąpienia z 2005 r. wkład w przypadku niektórych środków może wynieść do 100 % łącznych wydatków. Podejmowane są wszelkie wysiłki w celu kontynuowania praktyki współfinansowania ustanowionej w ramach pomocy przedakcesyjnej oraz wsparcia działań likwidacyjnych podejmowanych przez Bułgarię udzielanego w latach 2007–2009, a także – w stosownych przypadkach – w celu pozyskania innych źródeł współfinansowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom) nr 549/2007 z dnia 14 maja 2007 r. dotyczące wdrożenia Protokołu nr 9 w sprawie jednostki 1 i jednostki 2 elektrowni jądrowej Bohunice V1 na Słowacji do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 131 z 23.5.2007, s. 1).

Artykuł 5

1. Pomoc finansowa na potrzeby środków w ramach programu „Kozłoduj” udostępniana jest jako wkład Unii w zarządzany przez EBOR Międzynarodowy Fundusz Wspierania Likwidacji Elektrowni Jądrowej Kozłoduj, zgodnie z art. 53d rozporządzenia finansowego.

2. Środki w ramach programu „Kozłoduj” przyjmowane są zgodnie z art. 8 ust. 2.

Artykuł 6

1. Komisja, działając bezpośrednio przez swoich pracowników lub za pośrednictwem jakiegokolwiek innej odpowiedniej instytucji zewnętrznej, którą wybierze, może przeprowadzać kontrole dotyczące wykorzystania pomocy. Kontrole takie mogą być przeprowadzane przez cały okres obowiązywania umowy między Unią a EBOR w sprawie udostępniania przez Unię środków finansowych Międzynarodowemu Funduszowi Wspierania Likwidacji Elektrowni Jądrowej Kozłoduj oraz przez okres pięciu lat od daty płatności salda. W stosownych przypadkach wyniki kontroli mogą skłonić Komisję do podjęcia decyzji o odzyskaniu środków.

2. Pracownikom Komisji oraz osobom trzecim upoważnionym przez Komisję zapewnia się odpowiednie, konieczne do przeprowadzenia takich kontroli, prawo dostępu, w szczególności do biur beneficjenta, a także do wszelkich informacji, w tym również informacji w formacie elektronicznym. Kontrole obejmują również etap osiągnięty w zakresie uzyskania zezwoleń na likwidację.

Trybunał Obrachunkowy i Parlament Europejski mają te same uprawnienia co Komisja, w szczególności prawo dostępu.

Ponadto w celu ochrony interesów finansowych Unii przed nadużyciami finansowymi i innym nieprawidłowościami Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzać kontrole na miejscu oraz inspekcje w ramach programu „Kozłoduj” zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami ⁽¹⁾.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2010 r.

3. W odniesieniu do działań Unii finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia termin „nieprawidłowość” z art. 1 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽²⁾ oznacza jakiegokolwiek naruszenie przepisów prawa Unii lub zobowiązań umownych wynikające z działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego, które wskutek nieuzasadnionego wydatku spowodowało lub mogło spowodować szkodę w ogólnym budżecie Unii lub w budżetach, które są przez nią zarządzane, lub w budżetach zarządzanych przez inne organizacje międzynarodowe w imieniu Unii lub Wspólnoty.

4. Umowy między Unią a EBOR w sprawie udostępnienia środków finansowych Unii Międzynarodowemu Funduszowi Wspierania Likwidacji Elektrowni Jądrowej Kozłoduj określają właściwe środki służące ochronie interesów finansowych Unii przed nadużyciami finansowymi, korupcją i innymi nieprawidłowościami oraz umożliwiające Komisji, OLAF-owi i Trybunałowi Obrachunkowemu przeprowadzanie kontroli na miejscu.

Artykuł 7

Komisja zapewnia wprowadzenie w życie niniejszego rozporządzenia i systematycznie sporządza sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokonuje również przeglądu zgodnie z art. 3 ust. 3.

Artykuł 8

1. Komisja jest wspomagana przez komitet utworzony na mocy art. 8 ust. 1 rozporządzenia (Euratom) nr 549/2007.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (Euratom) nr 549/2007.

Artykuł 9

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

W imieniu Rady

D. REYNDEERS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1.

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 12 lipca 2010 r.

w sprawie upoważnienia do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji

(2010/405/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 329 ust. 1,

uwzględniając wnioski przedstawione przez Królestwo Belgii, Republikę Bułgarii, Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Republikę Włoską, Republikę Łotewską, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republikę Węgierską, Maltę, Republikę Austrii, Republikę Portugalską, Rumunię i Republikę Słowenii,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia tej przestrzeni Unia ma przyjąć środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, w szczególności w przypadkach, w których jest to konieczne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (2) Na mocy art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej środki te mają obejmować wspieranie zgodności obowiązujących w państwach członkowskich norm kolizyjnych, w tym środki dotyczące przepisów prawa rodzinnego mających skutki transgraniczne.
- (3) W dniu 17 lipca 2006 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 w odniesieniu do jurysdykcji i wprowadzającego zasady dotyczące prawa właściwego w sprawach małżeńskich (zwanego dalej „proponowanym rozporządzeniem”).
- (4) Na posiedzeniu w dniach 5 i 6 czerwca 2008 r. Rada przyjęła wytyczne polityczne, w których odnotowano, że nie udało się osiągnąć jednomyślności potrzebnej do dalszych prac nad proponowanym rozporządzeniem i że wystąpiły trudności nie do pokonania, uniemożliwiające osiągnięcie jednomyślności obecnie i w najbliższej przyszłości. Ustalono, że cele proponowanego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w rozsądnym terminie

dzenia nie mogą zostać osiągnięte w rozsądnym terminie przez zastosowanie odpowiednich postanowień Traktatów.

- (5) W tych okolicznościach Grecja, Hiszpania, Włochy, Luksemburg, Węgry, Austria, Rumunia i Słowenia w pismach z dnia 28 lipca 2008 r. wystąpiły z wnioskiem do Komisji, wskazując, że zamierzają ustanowić między sobą wzmocnioną współpracę w dziedzinie prawa właściwego dla spraw małżeńskich, i zwracając się do Komisji o przedłożenie odpowiedniego wniosku Radzie. Identyczny wniosek skierowała do Komisji Bułgaria w piśmie z dnia 12 sierpnia 2008 r. Francja przyłączyła się do wniosku pismem z dnia 12 stycznia 2009 r., Niemcy – pismem z dnia 15 kwietnia 2010 r., Belgia – pismem z dnia 22 kwietnia 2010 r., Łotwa – pismem z dnia 17 maja 2010 r., Malta – pismem z dnia 31 maja 2010 r. oraz Portugalia podczas posiedzenia Rady w dniu 4 czerwca 2010 r. W dniu 3 marca 2010 r. Grecja wycofała swój wniosek. Ogółem chęć podjęcia wzmocnionej współpracy zgłosiło czternaście państw członkowskich.
- (6) Wzmocniona współpraca powinna zapewnić jasne i kompleksowe przepisy ramowe w dziedzinie rozwodów i separacji w uczestniczących państwach członkowskich oraz zagwarantować obywatelom odpowiednie rozwiązania zapewniające pewność prawną, przewidywalność i elastyczność, jak również zapobiegające prześlęganemu się małżonków przy wnoszeniu sprawy do sądu.
- (7) Warunki określone w art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w art. 326 i 329 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej są spełnione.
- (8) Dziedzina wzmocnionej współpracy, prawa właściwego dla rozwodów i separacji została określona w art. 81 ust. 2 lit. c) oraz art. 81 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej jako jeden z obszarów podlegających Traktatom.
- (9) Wymóg traktowania wzmocnionej współpracy jako ostateczności przewidziany w art. 20 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej jest spełniony, ponieważ Rada ustaliła w czerwcu 2008 r., że cele proponowanego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w rozsądnym terminie przez Unię jako całość.

- (10) Wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji ma na celu rozwijanie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania orzeczeń, oraz zapewnienie zgodności obowiązujących w państwach członkowskich norm kolizyjnych. Dlatego też sprzyja ona realizacji celów Unii, chroni interesy Unii i wzmacnia proces jej integracji, zgodnie z wymogami art. 20 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej.
- (11) Wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji jest zgodna z Traktatami i prawem Unii oraz nie osłabia rynku wewnętrznego ani spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej. Nie stanowi ona przeszkody ani dyskryminacji w handlu między państwami członkowskimi, ani nie zakłóca konkurencji między nimi.
- (12) Wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji odbywa się z poszanowaniem kompetencji, praw i zobowiązań państw członkowskich nieuczestniczących w tej współpracy. Wspólne normy kolizyjne w uczestniczących państwach członkowskich nie wpływają na normy obowiązujące w nieuczestniczących państwach członkowskich. Sądy nieuczestniczących państw członkowskich nadal stosują obowiązujące krajowe normy kolizyjne do ustalania prawa właściwego dla rozwodów i separacji.
- (13) W szczególności wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji jest zgodna z unijnym prawem dotyczącym współpracy sądowej w sprawach cywilnych, ponieważ współpraca ta nie wpływa na wcześniejszy dorobek prawny.

- (14) Niniejsza decyzja nie narusza praw, zasad ani swobód uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności w jej art. 21.
- (15) Zgodnie z art. 328 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji może w dowolnym momencie przystąpić każde państwo członkowskie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się Królestwo Belgii, Republikę Bułgarii, Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republikę Francuską, Republikę Włoską, Republikę Łotewską, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republikę Węgierską, Maltę, Republikę Austrii, Republikę Portugalską, Rumunię i Republikę Słowenii do ustanowienia między sobą wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji poprzez zastosowanie właściwych postanowień Traktatów.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 lipca 2010 r.

W imieniu Rady
S. LARUELLE
Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 12 lipca 2010 r.

dotycząca przydziału środków umorzonych z projektów w ramach dziewiątego i wcześniejszych europejskich funduszy rozwoju (EFR) w celu zaspokojenia potrzeb najbardziej potrzebującej ludności w Sudanie

(2010/406/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 217,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając Umowę wewnętrzną pomiędzy przedstawicielami rządów państw członkowskich zebranymi w Radzie w sprawie finansowania pomocy wspólnotowej na podstawie wieloletnich ram finansowych na lata 2008–2013 zgodnie z Umową o partnerstwie AKP–WE oraz w sprawie przyznawania pomocy finansowej dla krajów i terytoriów zamorskich, do których stosuje się część czwartą Traktatu WE ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1 ust. 4 i art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rząd Sudanu postanowił nie ratyfikować Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisanej w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 roku ⁽²⁾, zmienionej po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 roku ⁽³⁾, tym samym tracąc dostęp do dziesiątego europejskiego funduszu rozwoju (EFR) i krajowego programu orientacyjnego (KPO) o łącznej wysokości 294,9 mln EUR, które obecnie znajdują się w dziesiątym EFR.
- (2) Obecna sytuacja polityczna w Sudanie, jak również dramatyczne kryzysy humanitarne w Darfurze, południowym Sudanie, wschodnim Sudanie i obszarach przejściowych, wymagają zdecydowanego zaangażowania ze strony Unii Europejskiej, w tym poprzez zapewnienie istotnej pomocy dla ludności Sudanu. Brak środków wywołany niedostępnością dziesiątego EFR w poważnym stopniu zmniejsza zdolność Unii do udzielania pomocy ludności oraz wspierania stabilizacji kraju, co może mieć również wpływ na cały region.
- (3) W celu pokrycia niedoboru środków finansowych właściwe jest wykorzystanie środków umorzonych z dziewiątego i wcześniejszych EFR.

(4) Środki powinny zostać wykorzystane na zaspokojenie potrzeb najbardziej potrzebującej ludności w Sudanie, w szczególności na obszarach dotkniętych wojną, w tym w Darfurze, wschodnim Sudanie, południowym Sudanie i na obszarach przejściowych. Ich przydział nastąpi na podstawie decyzji o finansowaniu, która zostanie przyjęta przez Komisję. Należy również przyjąć przepisy dotyczące pokrycia kosztów środków pomocniczych.

(5) Zarządzanie tymi środkami powinno odbywać się poprzez w sposób scentralizowany i wspólnie oraz, w celu uproszczenia, zgodnie z ustaleniami wykonawczymi odnoszącymi się do dziesiątego EFR,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Kwota 150 mln EUR ze środków umorzonych z projektów w ramach dziewiątego i wcześniejszych EFR zostaje przydzielona na zaspokojenie potrzeb najbardziej potrzebującej ludności w Sudanie; 2 % tej kwoty przeznaczony jest na wydatki pomocnicze Komisji.

2. Zarządzanie tymi środkami odbywa się w sposób scentralizowany i wspólnie, zgodnie z zasadami i procedurami mającymi zastosowanie do dziesiątego EFR.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej przyjęciu.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 lipca 2010 r.

W imieniu Rady

S. LARUELLE

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 247 z 9.9.2006, s. 32.

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

DECYZJA RADY
z dnia 13 lipca 2010 r.
w sprawie istnienia nadmiernego deficytu w Danii
(2010/407/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 6 w związku z art. 126 ust. 13,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając uwagi przedstawione przez Danię,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 126 ust. 1 Traktatu państwa członkowskie unikają nadmiernego deficytu budżetowego.
- (2) Pakt stabilności i wzrostu opiera się na dążeniu do zapewnienia dobrego stanu finansów państwa jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu, sprzyjającego tworzeniu nowych miejsc pracy.
- (3) Procedura nadmiernego deficytu określona w art. 126 Traktatu oraz wyjaśniona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽¹⁾ (które jest częścią paktu stabilności i wzrostu) przewiduje podjęcie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Załączony do Traktatu Protokół w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu zawiera dalsze postanowienia dotyczące wdrażania procedury nadmiernego deficytu. Szczegółowe zasady i definicje w zakresie stosowania postanowień wspomnianego protokołu określono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 479/2009⁽²⁾.
- (4) Przeprowadzona w 2005 r. reforma paktu stabilności i wzrostu miała na celu wzmocnienie jego skuteczności i podstaw gospodarczych oraz ochronę stabilności finansów publicznych w perspektywie długoterminowej. W szczególności jej celem było, by na wszystkich etapach procedury nadmiernego deficytu w pełni uwzględniono kontekst gospodarczy i budżetowy. W związku z powyższym pakt stabilności i wzrostu zawiera ramy wspierające realizację polityki rządu

mającej na celu szybkie przywrócenie dobrego stanu finansów publicznych z uwzględnieniem sytuacji gospodarczej.

- (5) Art. 126 ust. 5 Traktatu nakłada na Komisję obowiązek skierowania opinii do Rady w przypadku uznania przez Komisję, że w państwie członkowskim istnieje nadmierny deficyt lub że taki deficyt może wystąpić. Uwzględniwszy swoje sprawozdanie opracowane zgodnie z art. 126 ust. 3 oraz wzięwszy pod uwagę opinię Komitetu Ekonomiczno-Finansowego wydaną zgodnie z art. 126 ust. 4, Komisja stwierdziła, że w Danii istnieje nadmierny deficyt. W związku z tym dnia 15 czerwca 2010 r. Komisja przedstawiła Radzie stosowną opinię w sprawie Danii⁽³⁾.
- (6) Art. 126 ust. 6 Traktatu stanowi, że Rada po dokonaniu ogólnej oceny, a przed podjęciem decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, powinna rozważyć ewentualne uwagi zgłaszane przez dane państwo członkowskie. W przypadku Danii ogólna ocena prowadzi do następujących wniosków.
- (7) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze Danii w kwietniu 2010 r. planowany deficyt sektora władz publicznych w Danii w 2010 r. ma wynieść 5,4 % PKB i tym samym przekroczy wartość odniesienia ustaloną na poziomie 3 % PKB. Planowany deficyt nie zbliża się do wartości odniesienia wynoszącej 3 % PKB, ale można uznać, że jej przekroczenie ma charakter wyjątkowy w rozumieniu Traktatu oraz paktu stabilności i wzrostu. Wynika ono w szczególności ze znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w rozumieniu Traktatu oraz paktu stabilności i wzrostu. Według prognozy służb Komisji z wiosny 2010 r. realny PKB Danii zmniejszył się w roku 2009 o 4,9 %, natomiast w roku 2010 przewiduje się jego wzrost o 1,6 %. Deficyt w 2010 r. jest następstwem pogorszenia koniunktury gospodarczej oraz przyjęcia przez władze Danii środków stymulacyjnych zgodnie z Europejskim planem naprawy gospodarczej. Nie można jednak uznać, że planowane przekroczenie wartości odniesienia ma charakter tymczasowy. Według prognozy służb Komisji z wiosny 2010 r., przy założeniu niezmiennego kursu polityki⁽⁴⁾ deficyt w 2011 r. zmniejszy się do 4,9 % PKB. Przewidziane w Traktacie kryterium dotyczące deficytu nie jest spełnione.

⁽³⁾ Wszystkie dokumenty związane z procedurą nadmiernego deficytu dotyczącą Danii dostępne są na następującej stronie internetowej: http://ec.europa.eu/economy_finance/sgp/deficit/countries/index_en.htm

⁽⁴⁾ Prognoza oparta na założeniu niezmiennego kursu polityki uwzględnia (częściowe) wycofanie związanych z kryzysem środków o charakterze nadzwyczajnym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

- (8) Zgodnie z danymi przekazanymi przez władze Danii w kwietniu 2010 r. dług brutto sektora władz publicznych kształtuje się w 2010 r. poniżej wartości odniesienia wynoszącej 60 % PKB, a dokładnie na poziomie 45,1 % PKB. W prognozie służb Komisji z wiosny 2010 r. przewiduje się, że w 2010 r. wskaźnik zadłużenia wyniesie 46 % PKB, a w roku 2011 wzrośnie do 49,5 % PKB, nadal jednak utrzymując się poniżej wartości odniesienia, tj. 60 % PKB. Przewidziane w Traktacie kryterium zadłużenia jest więc spełnione.
- (9) Zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1467/97 „istotne czynniki” mogą zostać uwzględnione w procesie podejmowania decyzji Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu zgodnie z art. 126 ust. 6 wyłącznie wtedy, gdy spełniony jest w całości podwójny warunek: deficyt pozostaje bliski wartości odniesienia oraz przekroczenie przez niego wartości odniesienia ma charakter tymczasowy. W przypadku Danii ten podwójny warunek nie jest spełniony. Dlatego też istotne czynniki nie zostały uwzględnione w procesie podejmowania niniejszej decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z ogólnej oceny wynika, że w Danii istnieje nadmierny deficyt.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Danii.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2010 r.

W imieniu Rady
D. REYNERS
Przewodniczący

DECYZJA RADY
z dnia 13 lipca 2010 r.
w sprawie istnienia nadmiernego deficytu w Finlandii
(2010/408/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 126 ust. 6 w związku z art. 126 ust. 13 i art. 136,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając uwagi przedstawione przez Finlandię,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 126 ust. 1 Traktatu państwa członkowskie unikają nadmiernego deficytu budżetowego.
- (2) Pakt stabilności i wzrostu opiera się na dążeniu do zapewnienia dobrego stanu finansów państwa jako środka służącego umocnieniu warunków stabilności cen oraz silnego, trwałego wzrostu, sprzyjającego tworzeniu nowych miejsc pracy.
- (3) Procedura nadmiernego deficytu określona w art. 126 Traktatu oraz wyjaśniona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1467/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie przyspieszenia i wyjaśnienia procedury nadmiernego deficytu⁽¹⁾ (które jest częścią paktu stabilności i wzrostu) przewiduje podjęcie decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Załączony do Traktatu Protokół w sprawie procedury dotyczącej nadmiernego deficytu zawiera dalsze postanowienia dotyczące wdrażania procedury nadmiernego deficytu. Szczegółowe zasady i definicje w zakresie stosowania postanowień wspomnianego Protokołu określono w rozporządzeniu Rady (WE) nr 479/2009⁽²⁾.
- (4) Przeprowadzona w 2005 r. reforma paktu stabilności i wzrostu miała na celu wzmocnienie jego skuteczności i podstaw gospodarczych oraz ochronę stabilności finansów publicznych w perspektywie długoterminowej. W szczególności jej celem było, by na wszystkich etapach procedury nadmiernego deficytu w pełni uwzględniono kontekst gospodarczy i budżetowy.

W związku z powyższym pakt stabilności i wzrostu zawiera ramy wspierające realizację polityki rządu mającej na celu szybkie przywrócenie dobrego stanu finansów publicznych, z uwzględnieniem sytuacji gospodarczej.

- (5) Art. 126 ust. 5 Traktatu nakłada na Komisję obowiązek skierowania opinii do Rady w przypadku uznania przez Komisję, że w państwie członkowskim istnieje nadmierny deficyt lub że taki deficyt może wystąpić. Uwzględniwszy swoje sprawozdanie opracowane zgodnie z art. 126 ust. 3 oraz wzięwszy pod uwagę opinię Komitetu Ekonomiczno-Finansowego wydaną zgodnie z art. 126 ust. 4, Komisja stwierdziła, że w Finlandii istnieje nadmierny deficyt. W związku z tym dnia 15 czerwca 2010 r. Komisja przedstawiła Radzie stosowną opinię w sprawie Finlandii⁽³⁾.
- (6) Art. 126 ust. 6 Traktatu stanowi, że Rada po dokonaniu ogólnej oceny, a przed podjęciem decyzji w sprawie istnienia nadmiernego deficytu, powinna rozważyć ewentualne uwagi zgłaszane przez dane państwo członkowskie. W przypadku Finlandii ogólna ocena prowadzi do następujących wniosków.
- (7) Zgodnie z danymi przekazanymi przez władze Finlandii w kwietniu 2010 r. planowano, że deficyt sektora władz publicznych w Finlandii w 2010 r. wyniesie 4,1 % PKB i tym samym przekroczy wartość odniesienia ustaloną na poziomie 3 % PKB. Zgodnie z trzecim budżetem uzupełniającym, przedstawionym Parlamentowi przez Ministerstwo Finansów w dniu 14 maja 2010 r., dochody podatkowe w 2010 r. mogą być wprawdzie wyższe niż planowano, jednak docelowa wysokość deficytu pozostaje oficjalnie bez zmian. Planowany deficyt nie zbliża się do wartości odniesienia wynoszącej 3 % PKB, ale można uznać, że jej przekroczenie ma charakter wyjątkowy w rozumieniu Traktatu oraz paktu stabilności i wzrostu. Wynika ono w szczególności ze znacznego pogorszenia koniunktury gospodarczej w rozumieniu Traktatu oraz paktu stabilności i wzrostu. Ponadto można uznać, że planowane przekroczenie wartości odniesienia ma charakter tymczasowy. Według prognozy służb Komisji z wiosny 2010 r. deficyt spadnie poniżej wartości odniesienia w 2011 r., za sprawą umocnienia się przewidywanego ożywienia gospodarczego. Przewidziane w Traktacie kryterium dotyczące deficytu nie jest spełnione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 1.

⁽³⁾ Wszystkie dokumenty związane z procedurą nadmiernego deficytu dotyczącą Finlandii dostępne są na następującej stronie internetowej: http://ec.europa.eu/economy_finance/sgp/deficit/countries/index_en.htm

- (8) Zgodnie z danymi przekazanymi przez władze Finlandii w kwietniu 2010 r. dług brutto sektora władz publicznych kształtuje się w 2010 r. poniżej wartości odniesienia wynoszącej 60 % PKB, a dokładnie na poziomie 49,9 % PKB. W prognozie służb Komisji z wiosny 2010 r. przewiduje się, że w 2010 r. wskaźnik zadłużenia wyniesie 50,5 % PKB, a w roku 2011 wzrośnie do 54,9 % PKB, nadal jednak utrzymując się poniżej wartości odniesienia, tj. 60 % PKB. Przewidziane w Traktacie kryterium zadłużenia jest więc spełnione.
- (9) Zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1467/97 „istotne czynniki” mogą zostać uwzględnione w procesie podejmowania decyzji Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu zgodnie z art. 126 ust. 6 wyłącznie wtedy, gdy spełniony jest w całości podwójny warunek: deficyt pozostaje bliski wartości odniesienia oraz przekroczenie przez niego wartości odniesienia ma charakter tymczasowy. W przypadku Finlandii ten podwójny warunek nie jest spełniony. Dlatego też istotne czynniki nie zostały uwzględnione w procesie podejmowania niniejszej decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Z ogólnej oceny wynika, że w Finlandii istnieje nadmierny deficyt.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Finlandii.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2010 r.

W imieniu Rady
D. REYNERS
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 19 lipca 2010 r.****w sprawie wspólnych wymagań bezpieczeństwa, o których mowa w art. 7 dyrektywy 2004/49/WE***(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 4889)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2010/409/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

opracowanie pierwszego pakietu CST dla części systemu kolejowego (takich jak system kolei konwencjonalnej, system kolei dużych prędkości, długie tunele lub linie przeznaczone wyłącznie do transportu towarów) nie jest obecnie możliwe.

uwzględniając dyrektywę 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7,

uwzględniając zalecenie Europejskiej Agencji Kolejowej w sprawie pierwszego pakietu wspólnych wymagań bezpieczeństwa, przedstawione Komisji w dniu 18 września 2009 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE wspólne wymagania bezpieczeństwa (CST) należy wprowadzać stopniowo, aby zapewnić zachowanie wysokiego poziomu bezpieczeństwa oraz jego poprawę, gdy jest to konieczne i możliwe. Powinny one zapewnić narzędzia do oceny poziomu bezpieczeństwa i działalności operatorów na poziomie Unii, jak również w państwach członkowskich.

(2) W art. 3 lit. e) dyrektywy 2004/49/WE CST zdefiniowano jako minimalne poziomy bezpieczeństwa, które muszą być osiągnięte przez różne części systemu kolejowego (takie jak system kolei konwencjonalnej, system kolei dużych prędkości, długie tunele lub linie przeznaczone wyłącznie do transportu towarów) i przez system jako całość, wyrażone w kryteriach akceptacji ryzyka. Jednak w motywie 7 decyzji Komisji 2009/460/WE z dnia 5 czerwca 2009 r. dotyczącej przyjęcia wspólnej metody oceny bezpieczeństwa służącej stwierdzeniu, czy osiągnięto wymagania bezpieczeństwa, o której mowa w art. 6 dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ stwierdza się, że ze względu na brak zharmonizowanych, wiarygodnych danych dotyczących poziomu bezpieczeństwa części systemu kolejowego, które funkcjonują w różnych państwach członkowskich,

(3) Zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE pierwszy pakiet CST powinien opierać się na sprawdzeniu istniejących wymagań i stanu bezpieczeństwa systemów kolejowych w państwach członkowskich. Zgodnie z metodyką określoną w decyzji 2009/460/WE pierwszy pakiet wspólnych wymagań bezpieczeństwa ma opierać się na krajowych wartościach referencyjnych (NRV). Został on obliczony przy wykorzystaniu serii danych przekazywanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 91/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie statystyki transportu kolejowego ⁽³⁾ i przedstawiony przez Eurostat w dniu 6 marca 2009 r. za okres 2004–2007. Dla każdej kategorii ryzyka kolejowego maksymalny tolerowany poziom ryzyka dla każdego państwa członkowskiego powinien wynosić (1) NRV, jeśli NRV jest równa lub niższa od odpowiedniego CST lub (2) CST, jeśli NRV jest wyższa od odpowiedniego CST, zgodnie z pkt 3 załącznika do decyzji 2009/460/WE.

(4) Pierwszy pakiet CST należy traktować jako pierwszy krok w procesie polegającym na wprowadzeniu zharmonizowanych i przejrzystych ram w celu monitorowania i zachowania poziomu bezpieczeństwa kolei europejskich.

(5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu, o którym mowa w art. 27 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Cel i definicje

Niniejsza decyzja ustanawia wartości dla pierwszego pakietu wspólnych wymagań bezpieczeństwa w oparciu o krajowe wartości referencyjne, zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2004/49/WE, zgodnie z metodyką określoną w decyzji 2009/460/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 13.6.2009, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 14 z 21.1.2003, s. 1.

Do celów niniejszej decyzji stosuje się definicje z dyrektywy 2004/49/WE, rozporządzenia (WE) nr 91/2003 i decyzji 2009/460/WE.

Artykuł 2

Krajowe wartości referencyjne

Krajowe wartości referencyjne dla poszczególnych państw członkowskich oraz dla różnych kategorii ryzyka są określone w pkt 1.1–1.6 rozdziału 1 załącznika.

Artykuł 3

Wspólne wymagania bezpieczeństwa

Pierwszy pakiet wspólnych wymagań bezpieczeństwa dla różnych kategorii ryzyka jest określony w rozdziale 2 załącznika.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 lipca 2010 r.

W imieniu Komisji

Siim KALLAS

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Krajowe wartości referencyjne (NRV)

1.1. NRV dla ryzyka dla pasażerów (NRV 1.1 i NRV 1.2)

Państwo członkowskie	NRV 1.1 (10^{-9}) (*)	NRV 1.2 (10^{-9}) (**)
Belgia (BE)	53,60	0,456
Bułgaria (BG)	250,00	2,01
Republika Czeska (CZ)	40,60	0,688
Dania (DK)	7,55	0,0903
Niemcy (DE)	10,90	0,11
Estonia (EE)	50,20	0,426
Irlandia (IE)	6,22	0,0623
Grecja (EL)	54,00	0,485
Hiszpania (ES)	40,90	0,391
Francja (FR)	21,90	0,109
Włochy (IT)	55,00	0,363
Łotwa (LV)	50,20	0,426
Litwa (LT)	88,60	0,683
Luksemburg (LU)	28,80	0,225
Węgry (HU)	250,00	2,01
Niderlandy (NL)	11,70	0,0941
Austria (AT)	29,00	0,335
Polska (PL)	127,00	0,939
Portugalia (PT)	33,90	0,267
Rumunia (RO)	250,00	2,01
Słowenia (SI)	11,80	0,175
Słowacja (SK)	17,70	0,275
Finlandia (FI)	26,80	0,248
Szwecja (SE)	5,70	0,0557
Zjednoczone Królestwo (UK)	6,22	0,0623

(*) NRV1.1 wyrażona jako: Liczba ofiar śmiertelnych i ważonych poważnych obrażeń (FWSI) wśród pasażerów rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg pasażerski-km” rocznie Pociąg pasażerski-km oznacza tutaj jednostkę miary odpowiadającą ruchowi jedynie pociągów pasażerskich.

(**) NRV1.2 wyrażona jako: Liczba FWSI wśród pasażerów rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pasażer-km” rocznie.

W uwagach (*) i (**) FWSI są rozumiane zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. d) decyzji 2009/460/WE.

1.2. NRV dla ryzyka dla pracowników (NRV 2)

Państwo członkowskie	NRV 2 (10^{-9}) (*)
Belgia (BE)	21,10
Bułgaria (BG)	11,00
Republika Czeska (CZ)	17,40
Dania (DK)	9,10
Niemcy (DE)	13,30
Estonia (EE)	17,00
Irlandia (IE)	8,33
Grecja (EL)	77,90
Hiszpania (ES)	8,33
Francja (FR)	6,68
Włochy (IT)	22,50
Łotwa (LV)	55,10
Litwa (LT)	36,90
Luksemburg (LU)	13,70
Węgry (HU)	11,90
Niderlandy (NL)	6,69
Austria (AT)	25,40
Polska (PL)	18,60
Portugalia (PT)	76,00
Rumunia (RO)	11,00
Słowenia (SI)	31,00
Słowacja (SK)	1,50
Finlandia (FI)	8,28
Szwecja (SE)	3,76
Zjednoczone Królestwo (UK)	8,33

(*) NRV 2 wyrażona jako: Liczba FWSI wśród pracowników rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie.

FWSI są tu rozumiane zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. d) decyzji 2009/460/WE.

1.3. NRV dla ryzyka dla użytkowników przejazdu kolejowego (NRV 3.1 i NRV 3.2)

Państwo członkowskie	NRV 3.1 (10 ⁻⁹) (*)	NRV 3.2 (**)
Belgia (BE)	143,0	n.d.
Bułgaria (BG)	124,0	n.d.
Republika Czeska (CZ)	302,0	n.d.
Dania (DK)	55,9	n.d.
Niemcy (DE)	69,9	n.d.
Estonia (EE)	168,0	n.d.
Irlandia (IE)	31,4	n.d.
Grecja (EL)	743,0	n.d.
Hiszpania (ES)	131,0	n.d.
Francja (FR)	78,9	n.d.
Włochy (IT)	50,7	n.d.
Łotwa (LV)	240,0	n.d.
Litwa (LT)	530,0	n.d.
Luksemburg (LU)	97,3	n.d.
Węgry (HU)	244,0	n.d.
Niderlandy (NL)	128,0	n.d.
Austria (AT)	181,0	n.d.
Polska (PL)	264,0	n.d.
Portugalia (PT)	508,0	n.d.
Rumunia (RO)	124,0	n.d.
Słowenia (SI)	365,0	n.d.
Słowacja (SK)	249,0	n.d.
Finlandia (FI)	151,0	n.d.
Szwecja (SE)	74,2	n.d.
Zjednoczone Królestwo (UK)	23,0	n.d.

(*) NRV 3.1 wyrażona jako: Liczba FWSI wśród użytkowników przejazdu kolejowego rocznie wynikająca z poważnych wypadków/ liczba jednostek „pociąg-km” rocznie.

(**) NRV 3.2 wyrażona jako: Liczba FWSI wśród użytkowników przejazdu kolejowego rocznie wynikająca z poważnych wypadków/ [(liczba jednostek „pociąg-km” rocznie *liczba przejazdów kolejowych)/tor-km)]. Dane dotyczące liczby przejazdów i tor-km nie były wystarczająco wiarygodne w czasie gromadzenia danych (większość państw członkowskich przekazała dane CSI dotyczące km linii zamiast tor-km).

W uwagach (*) i (**) FWSI są rozumiane zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. d) decyzji 2009/460/WE.

1.4. NRV dla ryzyka dla osób zaklasyfikowanych jako „inne osoby” (NRV 4)

Państwo członkowskie	NRV 4 (10^{-9}) (*)
Belgia (BE)	1,90
Bułgaria (BG)	6,45
Republika Czeska (CZ)	5,28
Dania (DK)	10,30
Niemcy (DE)	4,41
Estonia (EE)	18,50
Irlandia (IE)	6,98
Grecja (EL)	6,45
Hiszpania (ES)	4,93
Francja (FR)	6,98
Włochy (IT)	6,98
Łotwa (LV)	18,50
Litwa (LT)	18,50
Luksemburg (LU)	4,43
Węgry (HU)	6,45
Niderlandy (NL)	3,16
Austria (AT)	14,20
Polska (PL)	18,50
Portugalia (PT)	4,93
Rumunia (RO)	6,45
Słowenia (SI)	7,14
Słowacja (SK)	5,28
Finlandia (FI)	10,30
Szwecja (SE)	10,30
Zjednoczone Królestwo (UK)	6,98

(*) NRV 4 wyrażona jako: Roczna liczba FWSI wśród osób w kategorii „inne osoby” wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie. FWSI są tu rozumiane zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. d) decyzji 2009/460/WE.

1.5. NRV dla ryzyka dla nieupoważnionych osób na terenie kolei (NRV 5)

Państwo członkowskie	NRV 5 (10^{-9}) (*)
Belgia (BE)	75,5
Bułgaria (BG)	190,0
Republika Czeska (CZ)	657,0
Dania (DK)	134,0
Niemcy (DE)	106,0
Estonia (EE)	1 850,0
Irlandia (IE)	94,7
Grecja (EL)	906,0
Hiszpania (ES)	184,0
Francja (FR)	69,7
Włochy (IT)	122,0
Łotwa (LV)	1 520,0
Litwa (LT)	2 030,0
Luksemburg (LU)	83,7
Węgry (HU)	534,0
Niderlandy (NL)	28,2
Austria (AT)	117,0
Polska (PL)	1 110,0
Portugalia (PT)	948,0
Rumunia (RO)	190,0
Słowenia (SI)	273,0
Słowacja (SK)	477,0
Finlandia (FI)	294,0
Szwecja (SE)	98,1
Zjednoczone Królestwo (UK)	94,7

(*) NRV 5 wyrażona jako: Liczba FWSI wśród nieupoważnionych osób na terenie kolei rocznie wynikająca z poważnych wypadków/ liczba jednostek „pociąg-km” rocznie. FWSI są tu rozumiane zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. d) decyzji 2009/460/WE.

1.6. NRV dla ryzyka dla ogółu społeczeństwa (NRV 6)

Państwo członkowskie:	NRV 6 (10^{-9}) (*)
Belgia (BE)	273,0
Bułgaria (BG)	364,0
Republika Czeska (CZ)	1 010,0
Dania (DK)	218,0
Niemcy (DE)	206,0
Estonia (EE)	2 320,0
Irlandia (IE)	131,0
Grecja (EL)	1 820,0
Hiszpania (ES)	351,0
Francja (FR)	179,0
Włochy (IT)	235,0
Łotwa (LV)	1 850,0
Litwa (LT)	2 510,0
Luksemburg (LU)	219,0
Węgry (HU)	1 000,0
Niderlandy (NL)	166,0
Austria (AT)	354,0
Polska (PL)	1 530,0
Portugalia (PT)	1 510,0
Rumunia (RO)	364,0
Słowenia (SI)	697,0
Słowacja (SK)	740,0
Finlandia (FI)	461,0
Szwecja (SE)	188,0
Zjednoczone Królestwo (UK)	131,0

(*) NRV 6 wyrażona jako: Całkowita liczba FWSI rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie. Całkowita liczba FWSI jest tu rozumiana jako suma wszystkich FWSI uwzględnianych przy obliczaniu wszystkich pozostałych NRV.

2. Wartości przypisywane pierwszemu pakietowi CST

Kategoria ryzyka	Wartość CST (10^{-9})		Jednostka obliczeniowa
Ryzyko dla pasażerów	CST 1.1	250,0	Liczba FWSI wśród pasażerów rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg pasażerski-km” rocznie
	CST 1.2	2,01	Liczba FWSI wśród pasażerów rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pasażer-km” rocznie
Ryzyko dla pracowników	CST 2	77,9	Liczba FWSI wśród pracowników rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie
Ryzyko dla użytkowników przejazdu kolejowego	CST 3.1	743,0	Liczba FWSI wśród użytkowników przejazdu kolejowego rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie
	CST 3.2	n.d. (*)	Liczba FWSI wśród użytkowników przejazdu kolejowego rocznie wynikająca z poważnych wypadków/[(liczba jednostek „pociąg-km” rocznie * liczba przejazdów kolejowych)/(tor-km)].
Ryzyko dla innych osób	CST 4	18,5	Roczna liczba FWSI wśród osób w kategorii „inne osoby” wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie
Ryzyko dla nieupoważnionych osób na terenie kolei	CST 5	2 030,0	Liczba FWSI wśród nieupoważnionych osób na terenie kolei rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie
Ryzyko dla ogółu społeczeństwa	CST 6	2 510,0	Całkowita liczba FWSI rocznie wynikająca z poważnych wypadków/liczba jednostek „pociąg-km” rocznie

(*) Dane dotyczące liczby przejazdów i tor-km, niezbędne do obliczenia tego CST, nie były wystarczająco wiarygodne w czasie gromadzenia danych (np. większość państw członkowskich przekazała dane dotyczące km linii zamiast tor-km itd.).

SPRÓSTOWANIA**Sprostowanie do decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 388/2010/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Ukrainie**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 179 z dnia 14 lipca 2010 r.)

Strona tytułowa i strona 1, numer decyzji w tytule:

zamiast: „Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 388/2010/UE...”,

powinno być: „Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 646/2010/UE...”.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL